

възможно; най-добрите военачалници и стратезите (губернаторите) на всички теми се намирали въ редовете на войската. Но на 20 август при рѣчката Ахелой, недалеч от Месемврия, въ политѣ на Хема тѣ претърпѣли страшно поражение. Симеонъ самъ командувалъ българската войска и взималъ въ сражението такава живо участие, че подъ него билъ убитъ бойниятъ му конь. Още 70 години по-късно историкътъ Левъ Дяконъ виждалъ на бойното поле бѣлитѣ кости на падналитѣ тукъ византийци¹⁷.

Следъ това ужасно сблъскване Николай Мистикъ отново написалъ жаловито писмо до Симеона, молѣлъ го въ името на християнството за миръ и се простиралъ въ несръчни изрази върху опита на византийцитѣ да нападнатъ България, който имъ излѣзълъ толкова скъпо. Симеонъ прочелъ многоречивата византийска фразеология и отговорилъ просто: „Ти си оглупѣлъ“¹⁸. Войната не била прекъсната и византийцитѣ, подъ началството на Левъ Фока били за втори пътъ чувствително разбити при Катасирти предъ самия Цариградъ¹⁹.

Тая втора несполука раздразнила народа въ Цариградъ, който приписалъ цѣлото нещастие на неспособността на регентитѣ. На 25 мартъ 919 година адмиралътъ Романъ Лакапинъ завладѣлъ регенството; императрицата изпратилъ веднага въ манастиръ и още следъ изтичането на единъ месецъ вѣнчалъ Константина Багренородни за своята дъщеря. Още презъ сжщата година той се провъзгласилъ за съуправителъ и следъ непродължително време далъ императорско звание и на своитѣ трима сина.

Съ тоя обратъ на работитѣ на Симеона била за винаги отнета надеждата да бжде нѣкога тѣстъ на гръцкия императоръ. Отъ това време той наченалъ открито да се домогва за византийския престолъ. Въ писмата си до патриарситѣ бившиятъ до тогава „князь“ (*ἄρχων*) български изисквалъ дори да бжде признатъ въ Цариградъ за императоръ на ромеитѣ, заплашвайки, че иначе той нѣма да прекрати войната. Къмъ това време се отнася приемането на титлата „цѣсарь блъгаромъ и гръкомъ“, съ която се величавели всички повелители на българитѣ до Иванъ Шишмана III (1365—1393). Презъ времето на Симеона говорѣли *цѣсарь*, отъ което по-сетне произлѣзло *цѣсарь* и едва презъ последнитѣ срѣдни вѣкове станало днесъ всеобщо познатото *царь*; това име е латинското *caesar* и служело, разбира се, на славянитѣ още въ твърде ранна епоха за означаване на римскитѣ и по-късно на цариградскитѣ императори. Понеже споредъ тогавашнитѣ понятия при императора непремѣнно трѣбвало да има патриархъ, българското архиепископство било издигнато въ патриархатъ. Въ списъка на българскитѣ царе, царици, патриарси и епископи, запазенъ заедно съ синодика на царъ Борила (1211) въ единъ ржкописъ отъ XV вѣкъ, се четатъ имената на четирма преславски патриарси²⁰ отъ времето на Симеона и сина му Петра. Царска корона Симеонъ получилъ, по всѣка вѣроятностъ, отъ Римъ, отъ папата²¹.

Какви успѣхи постигали българитѣ, може да се види отъ това, че презъ 919 г. една българска войска стояла при Дарданелския проливъ съ целъ да заеме Лампсакъ на азиатския брѣгъ и съ това да завладѣе входа за Цариградъ²². Друга войска се явила въ Тесалия, Фокида, Беотия и Атика. Гръцкитѣ жители отъ тамошнитѣ градове бѣгали въ Пелопонесъ, въ Евбея и на Цикладитѣ тогава, когато пелопонескитѣ славяни почнали да възставатъ противъ византийцитѣ съ надежда, че българската държава ще се разшири до Тайгетъ и носъ Матапанъ²³.

При това затруднение Романъ Лакапинъ заповѣдалъ чрезъ Мистика да се предложи бракъ на Симеона: или Симеоновата дъщеря да се омжи за